

A Fővárosi Ítéltábla dr. Füredi Sándor ügyvéd(...) által képviselt felperes neve(...) felperesnek a Farkas & Társai Ügyvédi Iroda ..., ügyintéző: dr. Kimmel József ügyvéd) által képviselt ... (...) alperes ellen óvadék visszafizetése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2018. április 5. napján meghozott 2.G.40.129/2017/28. számú ítélete ellen az alperes részéről 29. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja;

kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (Harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes a 2008. december 31-i hatállyal átalakulással megszűnt ... jogutódja.

A korábban I. rendű felperesként perben álló felperes (a továbbiakban: felperes) a per korábbi szakaszában II. rendű felperesként perben állt ... (a továbbiakban: II. rendű felperes) tagja és ügyvezetője.

A II. rendű felperes az alperessel 2007. szeptember 27-én megkötött üzemeltetési szerződés alapján az alperes tulajdonában lévő benzinkutat üzemeltetett.

Az alperes 2010. március 2-án azonnali hatállyal felmondta az üzemeltetési szerződést.
A szerződés megszűnésével kapcsolatos elszámolás körében a felek között vita alakult ki.

A felperesek módosított keresetükben az 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 270. § (1) és (2) bekezdésére alapítva az alperest a felperes részére 3.000.000 forint óvadék és 2010. március 2. napjától a rPtk. 301. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamat megfizetésére kérték kötelezni.

A kereseti előadás szerint a felek az üzemeltetési szerződést 2008. február 11-én egységes szerkezetbe foglaltnak módosították. Az alperes területi képviselője útján 2010. január 25-én a 2010. évben érvényes jutalékokat, árréseket, díjakat tartalmazó táblázatot adott át a II. rendű felperesnek,

illetve ezt megelőzően már 2010. január 1. napjától a táblázatban foglaltaknak megfelelően módosította a II. rendű felperes számítógépes számlázási rendszerét, ezért az üzemeltetési szerződés a jutalékok és a bérleti díj tekintetében módosult.

Az üzemeltetési szerződés alperesi felmondása után a felek a 2010. január 1-től érvényes rendelkezések szerint tartoztak elszámolni, az alperes azonban a II. rendű felperes többszöri tiltakozása ellenére a korábbi rendelkezések alapján számolt el, és az annak alapján a II. rendű felperessel szemben támasztott követelést a felperes által nyújtott óvadékból kielégítette. Eljárása a rPtk. 270. (1) és (2) bekezdéseibe ütközik, a II. rendű felperes ugyanis a 2010. január 1-jén módosított szerződés rendelkezéseinek megfelelően szerződésszerűen teljesített, ezért nincs olyan tartozása, amelynek kielégítése céljából az alperes az óvadékot igénybe vehetné vagy visszatartathatná.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Állította, a felek által kikötött írásbeli szerződésmódosítás hiányában az üzemeltetési szerződés nem módosult, a II. rendű felperesnek 2010. január 25-én átadott, de az alperes részéről cégszerűen alá nem írt okirat az üzemeltetési költségek jövőbeni viselésének kérdésével egyáltalán nem foglalkozott, ezért semmiképpen nem eredményezhette a felek által 2009. évre vonatkozóan korábban cégszerűen aláírt üzleti terv módosítását. Szerződésmódosítás hiányában az üzemeltetési szerződés megszűnésekor a feleknek a 2008. február 11-én megkötött szerződés rendelkezései szerint kellett elszámolniuk. Az alperes ennek megfelelően készítette el a II. rendű felperesnek 2010. május 5-én megküldött, részletes kimutatásokkal alátámasztott elszámolását, amely bizonyítja a II. rendű felperessel szembeni követelésének fennálltát. Mindezekre tekintettel jogszerűen vette igénybe az óvadékot. A II. rendű felperes vonatkozásában a keresetösségi jog hiányára is hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság 2012. július 26-án meghozott 2.G.40.324/2011/29. számú ítéletével kötelezte az alperest a felperes részére 3.000.000 forint és 2010. március 3. napjától járó késedelmi kamata, valamint 231.000 forint perköltség megfizetésére; ezt meghaladóan elutasította a felperes keresetét, továbbá a II. rendű felperes keresetét; az alperest az állam javára 180.000 forint feljegyzett eljárási illeték megfizetésére kötelezte.

Az ítélet keresetnek helytadó rendelkezésével szemben előterjesztett alperesi fellebbezés folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 2013. szeptember 10-én meghozott 10.Gf.40.018/2013/7. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett – a II. rendű felperes keresetét elutasító – részét nem érintette, fellebbezett rendelkezését a perköltségre is kiterjedően hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította; megállapította, hogy a felperesnek 75.000 forint, az alperesnek 75.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjból, továbbá 240.000 forint jogorvoslati illetékből álló másodfokú perköltsége merült fel.

A rPtk. 270. § (1) bekezdésében, 271. § (1) és (3) bekezdésében, valamint 271/A. §-ában, továbbá az 1952. évi III. törvény (rPp.) 3. § (3) bekezdésében és 164. § (1) bekezdésében foglaltakra utalva rámutatott, az óvadék visszakövetelésére irányuló igényt érvényesítő felperesre hárul annak bizonyítása, hogy az óvadékkal biztosított üzemeltetési szerződésből eredően a II. rendű felperesnek nincs tartozása az alperessel szemben, így az alperesnek nincs olyan követelése, amelynek kielégítése céljából az óvadékként rendelkezésére bocsátott összeget igénybe vehetné, ezért az óvadékot köteles visszafizetni a felperes részére. E körben a felperes azt köteles bizonyítani, hogy a felek 2010. január 1. napjától módosították a szerződést, az alperes és a II. rendű felperes között a módosított szerződés rendelkezései alapján kell elszámolni, a II. rendű felperes kötelezettségeinek maradéktalanul eleget tett. Tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor a bizonyítási terhet az alperesre telepítette, és az alperesi bizonyítás elmulasztásának jogkövetkezményét az alperes terhére

értékelve az alperest marasztaló mulasztásos ítéletet hozott anélkül, hogy a per eldöntéséhez szükséges mértékben a tényállást feltárta volna, ezért az elsőfokú eljárás megismétlése szükséges, amelyben az elsőfokú bíróságnak fel kell hívnia a felperest a kifejtettek szerinti bizonyítási kötelezettsége teljesítésére. A Fővárosi Ítéltábla utalt arra is, a zálogjogi szabályok megfelelő alkalmazásának lehetőségéből következően nincs jogszabályi akadálya annak, hogy az óvadékkal biztosított szerződés kötelezettjének (személyi kötelezett) és az óvadékot nyújtó (dologi kötelezett) személye elváljon egymástól. Ilyenkor a rPtk. 271. § (3) bekezdése szerinti elszámolási kötelezettség a követelés jogosultja és az óvadékot nyújtó dologi kötelezett között áll fenn.

A megismételt eljárásban a felperes az óvadék visszafizetése iránti kereseti kérelmét változatlanul fenntartva állította, annak ténye, hogy az üzemeltetési szerződés 2010. január 1. napjától a jutalékok, az árresek és a bérleti díjak tekintetében a kereseti előadás szerint módosult, a rendelkezésre álló adatok, bizonyítékok alapján megállapítható.

A megismételt eljárásban csatolt okiratok, kimutatások, számlamásolatok azt is egyértelműen bizonyítják, hogy a II. rendű felperes a 2010. január 1-jei hatállyal módosult üzemeltetési szerződés alapján őt terhelő fizetési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. Ugyanakkor az alperes által az üzemeltetési szerződés megszűnését követően készített elszámolás alapján nyilvánvaló, hogy az alperes kizárólag az üzemeltetési szerződés 2010. január 1-je előtt hatályos rendelkezéseire hivatkozással állítja a II. rendű felperessel szembeni követelése fennálltát, erre hivatkozással tagadja meg az óvadék visszafizetését.

Az alperes továbbra is a kereset elutasítását kérte.

A perben tett korábbi nyilatkozatait fenntartva állította, abban az esetben is van követelése a II. rendű felperessel szemben, ha a perben az nyerne megállapítást, hogy az üzemeltetési szerződés a kereseti előadás szerint 2010. január 1. napjával módosult.

Előadta azt is, a csatolt okirati bizonyítékokból megállapíthatóan a felperes által hivatkozott 2008. évi óvadéki és készfizető kezesi szerződést az alperes nem írta alá, így az nem jött létre. Az is egyértelműen megállapítható, hogy a 3.000.000 forint óvadékot a II. rendű felperes fizette be az alperesi jogelőd bankszámlájára, amit a felperes által a megismételt eljárásban 30/F/1. sorszám alatt csatolt befizetési pénztárbizonylat is alátámaszt. Minderre tekintettel a II. rendű felperes által befizetett óvadék visszakövetelésére a felperes nem jogosult.

Az elsőfokú bíróság 2015. október 5-én meghozott 2.G.40.342/2013/33. számú ítéletével a keresetet elutasította, a felperest az alperes részére 190.500 forint perköltség, az államnak külön felhívásra 180.000 forint feljegyzett eljárási illeték megfizetésére kötelezte.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 2017. január 10-én kelt 10.Gf.40.681/2015/10-II. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította; a felperes másodfokú perköltségét 75.000 forint, az alperesét 75.000 forint + áfa összegben, a felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt jogorvoslati illeték összegét 240.000 forintban állapította meg.

A rPp. 229. § (1) bekezdésére és az annak alkalmazása körében kialakult következetes bírói gyakorlatra utalva kifejtette, a jogerős ítélethez az elbírált jog és az annak alapját képező tények, valamint az azokból levont, az érvényesített jog elbírálása szempontjából releváns következtetések vonatkozásában egyaránt anyagi jogerő fűződik. Tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor figyelmen kívül hagyva az alapeljárásban született ítélet II. rendű felperes keresetét elutasító rendelkezéséhez, valamint az annak alapját képező tényekhez és az abból levont jogi következtetésekhez fűződő anyagi jogerőt, a megismételt eljárásban meghozott ítéletében a felperes

vonatkozásában is a keresetösségi jog hiányát állapította meg, és erre tekintettel a felperes keresetét elutasította.

Egyebekben, a res iudicatától függetlenül a megismételt eljárás adatai alapján sem lehet kétséges az, hogy az óvadék jogszerűen fel nem használt összege a felperest illeti meg. A megismételt eljárás során ugyanis az alperes sem tette vitássá azt a felperesi előadást, hogy a 2008. évi keltezésű háromoldalú óvadéki és készfizető kezesi szerződés mindkét felperes által aláírt példányának tervezetét ő készítette és küldte meg a felpereseknek, akik azt aláírták, az általa is aláírt példányt azonban nem küldte vissza a részükre. Ugyanakkor az óvadéki szerződés érvényes létrejöttéhez írásbeli alakra nincs szükség, így a rPtk. 213. § (1) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel az is megállapítható volt, hogy a nekik megküldött szerződéstervezet mint szerződési ajánlat aláírásával és visszaküldésével a felperesek az alperesi ajánlatot elfogadták, ily módon kötelező alakiság hiányában a háromoldalú megállapodás az óvadék tekintetében attól függetlenül létrejött, hogy azt az alperes nem írta alá.

Mindezek mellett a háromoldalú megállapodás nem vitásan mindkét felperes által aláírt példánya önmagában is egyértelműen a felperesek azon kölcsönös és egybehangzó akaratát fejezi ki, hogy a II. rendű felperes által a 2006. évi óvadéki szerződés alapján az alperesi jogelődnek már kifizetett 3.000.000 forint óvadékot a felperes javára tekintik elszámolandónak a szerződés rendelkezései szerint, ezért ez a megállapodás önmagában megalapozza az óvadék visszakövetelését illetően a felperes igényérvényesítési jogosultságát.

Mindezek mellett az, hogy a 2008. évi háromoldalú megállapodás nem további 3.000.000 forint óvadék megfizetésére vonatkozott, azért sem lehet kétséges, mert a per során soha nem képezte vita tárgyát, hogy az alperes részére összesen 3.000.000 forint összegű óvadék került megfizetésre, a per tárgyát ezen összeg elszámolása képezi.

Az újabb megismételt eljárásra nézve a Fővárosi Ítéltábla előírta, a felperes egyértelműen fennálló keresetösségi jogára tekintettel az elsőfokú bíróságnak a jogvita érdemében kell meghoznia döntését a már lefolytatott, illetve a szükséghez képest a korábbi hatályon kívül helyező végzésben foglaltak szerinti felperesi bizonyítási teher mellett esetlegesen lefolytatásra kerülő további bizonyítási eljárás eredményeképpen rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével.

Az újabb megismételt eljárásban a felperes a perben tett korábbi nyilatkozatait fenntartva állította:

- a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható, hogy az üzemeltetési szerződés 2010. január 1. napjától a kereseti előadás szerint módosult;
- ezt követően a felek a módosított szerződés szerint tartoztak teljesíteni, majd a szerződés megszűnése után egymással elszámolni;
- e kötelezettségének a II. rendű felperes maradéktalanul eleget tett;
- az alperes az üzemeltetési szerződés 2010. január 1. előtt hatályos rendelkezései alapján készített elszámolásra hivatkozással állítja azt, hogy a II. rendű felperessel szemben az óvadék összegét meghaladó követelése állt fenn;
- az üzemeltetési szerződésből eredően a II. rendű felperesnek nincs olyan tartozása, amelynek kielégítése céljából az alperes jogosult lenne az óvadék igénybevétele.

Az alperes a perben tett korábbi nyilatkozatait ugyancsak fenntartva továbbra is a kereset elutasítását kérte.

Állította, az I. rendű felperes felhívás ellenére sem bizonyította azt, hogy az üzemeltetési szerződést a felek 2010. január 1. napjától módosították, ezt követően a módosított szerződés szerint kellett elszámolniuk, a II. rendű felperes szerződéses kötelezettségeinek maradéktalanul eleget tett, ezért nincs olyan alperesi követelés, amelynek kielégítése céljából az óvadék igénybe vehető lenne. Hivatkozott az üzemeltetési szerződésben kikötött kötelező írásbeli alakszerűsége és ... tanúvallomására.

Az alperes továbbra is vitatta a felperes jogosultságát az óvadék visszakövetelésére, ezzel összefüggésben utalt a II. rendű felperesi kereset jogerős elutasítását követő megismételt eljárásban csatolt pénztárbizonylatra és a II. rendű felperes keresetét elutasító rendelkezéshez kapcsolódó anyagi jogerő hiányára.

Az elsőfokú bíróság a 2018. április 5-én kelt 2.G.40.129/2017/28. számú ítéletével az alperest a felperes részére 2.958.906 forint tőke és annak 2010. március 3. napjától a kifizetésig járó késedelmi kamata, valamint 494.124 forint perköltség megfizetésére kötelezte; ezt meghaladóan a keresetet elutasította; az állam javára külön felhívásra a felperest 1.800 forint, az alperest 418.200 forint feljegyzett eljárási illeték megfizetésére kötelezte.

Az ítélet indokolásában a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a következőket állapította meg:

- a II. rendű felperes által üzemeltetett töltőállomáson lévő számítógépeket az alperes 2009. december 31-én a 2010. évre vonatkozó jutalékszabályzat szerinti számlázásra átállította;
- az alperes képviselőjében eljáró ... 2010. január 25-én átadta a II. rendű felperes képviselőjében eljáró felperes neve.. a 2010. évre vonatkozó – a jutalékokat, árrekeket, díjakat tartalmazó, a költségekre nem kiterjedő – jutalékszabályzatot, így a jutalékszabályzat módosítására irányuló alperesi ajánlat a rPtk. 214. § (1) bekezdése szerint hatályossá vált;
- a II. rendű felperes képviselője az ajánlatot aláírta, ily módon a jutalékszabályzat módosítása a II. rendű felperes részéről elfogadásra került;
- 2010. január 1-jét követően a II. rendű felperes az új jutalékszabályzatnak megfelelően számlázott az alperesnek, az alperes pedig az új jutalékszabályzatnak megfelelően teljesített a felperes részére.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a rPtk. 217. § (2) bekezdésének azon rendelkezésére figyelemmel, hogy a teljesítésnek vagy egy részének elfogadásával a szerződés a felek által kifejezetten kikötött alaktság mellőzése esetén is érvényessé válik, a fentiekből az következik, hogy az alperes és a II. rendű felperes az üzemeltetési szerződést a jutalékok, árrekek, díjak tekintetében a 2010. évre vonatkozó jutalékszabályzatban foglaltak szerint módosították, ezért a szerződés megszűnését követően a 2010. évi jutalék szabályzatnak megfelelően kellett elszámolniuk egymással.

A továbbiakban az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható-e, hogy az üzemeltetési szerződésből eredően a II. rendű felperesnek maradt fenn olyan tartozása az alperessel szemben, amelynek kielégítése céljából az alperes jogosult az óvadékként rendelkezésére bocsátott 3.000.000 forint igénybevételére.

A II. rendű felperesnek 2010. május 5-én megküldött alperesi elszámolást és a perben rendelkezésre álló egyéb okirati bizonyítékokat egybevetve kifejtette, az alperesi elszámolás szerinti 2.509.557 forint összegű jutalék túlfizetésből eredő tartozás a II. rendű felperest nem terhelte, tekintettel arra, hogy az üzemeltetési szerződés a jutalékok, árrekek, díjak tekintetében 2010. január 1-jei hatállyal a 2010. évre vonatkozó jutalékszabályzat szerint módosult, a II. rendű felperes az alperes által kifogásolt 2010. február 1-jei, március 1-jei és március 3-i jutalék számláit ennek megfelelően állította ki.

Az alperesi elszámolásban a II. rendű felperest terhelő tartozásként feltüntetett további összegeket illetően az elsőfokú bíróság indokait részletesen kifejtve azt állapította meg, hogy

- a bérszámfejtés 40.000 forint összegű költsége,
- a páncélszekrénykulcs csere 53.125 forint költsége,
- a 763.429 forint üzemanyag leltárhiány,
- továbbá a 2010. március 1. és március 9. közötti időszakra kiszámlázott internethasználati díj összegéből az üzemeltetési szerződés 2010. március 2-i megszűnésére figyelemmel arányosan 565 forint megfizetésének kötelezettsége terhelte a II. rendű felperest.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ugyanakkor arra tekintettel, hogy a feleknek a 2010. évre vonatkozó jutalékszabályzat szerint kellett elszámolniuk, a 2009. évi jutalékszabályzat alapján

kiszámlázott összesen 1.225.702 forint bérleti díj vonatkozásában nem volt megállapítható, hogy az a II. rendű felperest terhelte. A 14.521 forint összegű telefonszámla-tartozást a II. rendű felperes megfizette.

Mindezek alapján az üzemeltetési szerződés megszűnése időpontjában a II. rendű felperesnek összesen 857.119 forint tartozása volt az alperessel szemben. Ugyanakkor az alperesi elszámolás szerint a II. rendű felperes javára beszámítható összesen 816.025 forint alperesi tartozásra figyelemmel az üzemeltetési szerződés megszűnésekor a II. rendű felperest az alperessel szemben 41.094 forint tartozás terhelte.

A 3.000.000 forint óvadékból az alperes e tartozásnak megfelelő összeget volt jogosult igénybe venni, ezért az ezt meghaladó 2.958.906 forintot köteles a felperesnek megfizetni.

Az ítélet keresetnek helyt adó rendelkezése ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását, másodlagosan a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását.

A korábbi perbeli nyilatkozataival lényegében egyezően továbbra is állította, a felperes nem jogosult az óvadék visszakövetelésére, a rendelkezésre álló bizonyítékok, különösen az első megismételt eljárásban a felperes által 30/F/1. sorszám alatt csatolt befizetési pénztárbizonylat alapján egyértelműen megállapítható, hogy a 3.000.000 forint óvadékot a per korábbi II. rendű felperese fizette be 2007. január 4-én az alperes bankszámlájára, ezért azt engedményezés vagy egyéb jogátruházás hiányában a felperes nem követelheti vissza, mégpedig attól függetlenül, hogy a per irataiból megállapíthatóan egyébként az alperes, valamint a felperések 2008-ban újabb óvadéki szerződést kötöttek, e szerződés alapján azonban óvadék befizetése nem történt. Önmagában emiatt a kereset elutasításának lett volna helye.

Az alperes véleménye szerint továbbá tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy az óvadékkal biztosított perbeli üzemeltetési szerződést a felek a 2010. évre vonatkozó jutalékszabályzatban foglaltak szerint módosították, ezért annak megszűnését követően a 2010. évi jutalékszabályzatnak megfelelően kellett elszámolniuk egymással.

Ezzel összefüggésben kiemelte, semmilyen bizonyíték nem támasztja alá azt, hogy az alperes képviselője által átadott – a 2010. év új jutalék szabályozására vonatkozó – alperesi ajánlatot a II. rendű felperes annak aláírását követően visszaküldte az alperesnek és azt az alperes átvette.

Semmilyen okirati bizonyíték nem támasztja alá az elsőfokú ítélet azon ténymegállapítását sem, hogy a II. rendű felperes számítógépeit az alperes 2009. december 31-én az új jutalékszabályzat szerinti számlázásra állította át. Az elsőfokú bíróság azt sem tisztázta, hogy mit kell érteni ezen az átállításon, az ténylegesen mit jelentett.

Az alperes hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú ítélet indokolásában foglalt számszaki levezetés téves, mert azon a téves ténymegállapításon alapul, hogy a felek az üzemeltetési szerződést a 2010. évre vonatkozó jutalékszabályzatban foglaltak szerint módosították. A számszaki levezetés emellett az összecszerűség tekintetében sem következetes.

Kifogásolta azt is, hogy bár az ügy eldöntése szempontjából döntő kérdés a felek közötti számla elszámolás, az elsőfokú bíróság ezzel összefüggésben nem hívta fel a felek figyelmét a szakértői bizonyítás szükségességére.

Az I. felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte, lényegében helyes indokai alapján.

A Fővárosi Ítéletőrtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a rPp. 253. § (3) bekezdése szerint a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül, az ítélet keresetet részben elutasító, fellebbezés hiányában a rPp. 228. § (4) bekezdése szerint jogerős rendelkezését nem érintette.

A fellebbezés az alábbiak szerint megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és megalapozott jogi indokolással hozott a keresetnek részben helyt adó ítéletet.

A Fővárosi Ítéltábla elsősorban az alperes másodlagos, az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelmét bírálta el, mert annak megalapozottsága kizárta teszi az ítélet érdemi felülbírálatát.

A felperes arra hivatkozással érvényesített óvadék visszafizetése iránti igényt az alperessel szemben, hogy a perben rendelkezésre álló bizonyítékokból megállapíthatóan a perbeli üzemeltetési szerződés jutalékok, árresek, bérleti díjak tekintetében 2010. január 1. napjától módosult, az ennek megfelelő elszámolás esetén a megszűnt üzemeltetési szerződésből eredően a II. rendű felperesnek nincs olyan tartozása, amelynek kielégítése céljából az alperes jogosult az óvadékként rendelkezésére bocsátott 3.000.000 forint igénybevételére.

Az alperes ezzel szemben azt állította, hogy a szerződés 2010. január 1. napjától nem módosult, a megszűnt szerződéshez kapcsolódóan a II. rendű felperesnek 2010. május 5-én megküldött, a hatályos szerződésnek megfelelően elkészített és kimutatásokkal alátámasztott elszámolás szerinti több tételből álló követelése áll fenn, amelynek kielégítése céljából jogszerűen vette igénybe az óvadékot.

Az elsőfokú bíróságnak tehát a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján azt kellett vizsgálnia, hogy a jutalékok, árresek, bérleti díjak tekintetében a felek 2010. január 1-jei hatállyal módosították-e az üzemeltetési szerződést, az alperesi elszámolás megfelelt-e a szerződés rendelkezéseinek, a szerződés megszűnésekor fennálltak-e az alperesi elszámolás szerint a II. rendű felperest terhelő tartozások, illetve a szerződésszerű elszámolás esetén a II. rendű felperest mekkora összegű tartozás terhelte.

E tények, körülmények megállapítása vagy megítélése nem igényel olyan különleges szakértelmet, amellyel a bíróság nem rendelkezik, a perben nem merült fel olyan szakkérdés, amelyre nézve az elsőfokú bíróságot a rPp. 177. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a rPp. 3. § (3) bekezdése alapján a szakértői bizonyítás szükségességére vonatkozó tájékoztatási kötelezettség terhelte volna. Az alperes ezért megalapozatlanul sérelmezte a fellebbezésében e tájékoztatás elmaradását.

Hatályon kívül helyezésre alapul szolgáló eljárási szabálysértés hiányában a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – az alperesi fellebbezésben foglalt hivatkozásoknak megfelelően – az érdemi döntésre kiterjedően vizsgálta.

A felperes keresetőségi jogát illetően a Fővárosi Ítéltábla álláspontja a következő.

Az első megismételt eljárásban meghozott elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyező 10.Gf.40.681/2015/10-II. számú végzésének indokolásában – az első megismételt eljárás során 30/F/1. sorszám alatt csatolt befizetési pénztárbizonylatot is értékelve – a Fővárosi Ítéltábla már részletesen kifejtette, az elbírált jog és az annak alapját képező tények, valamint az azokból levont, az érvényesített jog elbírálása szempontjából releváns következtetések vonatkozásában az elsőfokú bíróság alapeljárásban meghozott 2.G..40.324/2011/29. számú ítéletének a II. rendű felperes keresetét elutasító, fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett részéhez is a rPp. 229. § (1) bekezdése szerinti anyagi jogerő (res iudicata) fűződik. Ezért utóbb már nem tehető vitássá a II. rendű felperes keresetét elutasító ítéleti rendelkezés alapjául szolgáló azon tényállás, hogy a peres felek között 2008. évben háromoldalú óvadéki és készfizető kezesi szerződés jött létre, amelynek értelmében a visszafizetés feltételeinek fennállta esetén az óvadék összege a felperest illeti meg. Nem tehető vitássá, továbbá ebből a tényállásból a II. rendű felperes keresetőségi jogának hiányára és az óvadék jogszerűen fel nem használt összege vonatkozásában a felperes keresetőségi jogára

levont jogi következtetés sem. A felperes kereshetőségi joga egyebekben a res iudicatától függetlenül a megismételt eljárás adatai alapján sem lehet kétséges, tekintettel arra, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján egyértelműen megállapítható, az óvadék vonatkozásában a háromoldalú megállapodás attól függetlenül létrejött, hogy azt az alperes nem írta alá, továbbá a megállapodás nem vitásan mindkét felperes által aláírt példánya önmagában is a felperesek azon kölcsönös és egybehangzó akaratát fejezi ki, hogy a II. rendű felperes által a 2006. évi óvadéki szerződés alapján az alperesnek már kifizetett 3.000.000 forint óvadékot az I. rendű felperes javára tekintik elszámolandónak a szerződés rendelkezései szerint.

Mindezekre figyelemmel az alperes a fellebbezésében a felperes kereshetőségi jogának hiányára is megalapozatlanul hivatkozott.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható – maga az alperes sem tette vitássá –, hogy az alperes képviselője szerződésmódosítási ajánlatként adta át 2010. január 25-én a II. rendű felperes képviselőjének az alapeljárásban 1/F/5. sorszám alatt csatolt "Jutalékok, árresek, díjak" megnevezésű okiratot (táblázatot), amely a 2010. évben az alperes által fizetendő nettó üzemanyag-jutalékokat és nettó üzemeltetési hozzájárulást, valamint a II. rendű felperes által fizetendő nettó shop-, snack-, kávé- és mosó minimumokat, továbbá nettó bérleti díjat tartalmazta, és amelyben fix havi bérleti díj nem szerepelt.

Az is megállapítható, hogy az alperes szerződésmódosítási ajánlatát tartalmazó okiratot a II. rendű felperes képviselője 2010. január 25-én aláírta, ily módon az a II. rendű felperes részéről elfogadásra került, ezáltal a 2010. évre érvényes jutalékok, árresek, díjak tekintetében a szerződésmódosítás a felek között a rPtk. 213. § (1) bekezdése szerint létrejött, függetlenül attól, hogy azt az alperes cégszerűen nem írta alá.

A bizonyítékok alapján nem lehet kétséges az sem, hogy 2010. január 1-jét követően az üzemeltetési szerződés 2010. március 2-i megszűnéséig a II. rendű felperes a 2010. évre érvényes jutalékok, árresek, díjak tekintetében létrejött szerződésmódosításnak megfelelően állította ki a számláit, azokat az alperes befogadta, teljesítette, továbbá 2010 januárjában a shop- valamint snack jutalékról maga az alperes is a szerződésmódosítás értelmében a 2010. évre érvényes díjakat tartalmazó számlákat állított ki a felperes felé.

Mindebből az elsőfokú bíróság a rPtk. 217. § (2) bekezdésére tekintettel helytállóan vonta le azt a következtetést, hogy a felek között létrejött szerződésmódosítás az abban foglaltak részbeni teljesítésével és elfogadásával az üzemeltetési szerződésben kifejezetten kikötött írásbeli alak hiányában is érvényes.

Az alperes fellebbezése ezért a szerződésmódosítás létrejöttének hiánya tekintetében is megalapozatlan.

A per korábbi szakaszában az alperes nem tette vitássá azt, hogy a II. rendű felperes által üzemeltetett benzinkúton a számítógépes számlázási rendszert (kasszarendszert) 2009. december 31-én a 2010. évre érvényes jutalékokat, árresek, díjakat tartalmazó táblázatban (Jutalékszabályzatban) foglaltak szerint átállította.

Az első megismételt eljárás során a 2.G.40.342/2013/10. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv első bekezdésében rögzített nyilatkozatában maga az alperesi jogi képviselő is azt adta elő, hogy a számítógépeket 2010. január 1-jével az alperes valóban átállította.

Ezt a tényt egyebekben az alapeljárásban tanúként meghallgatott ... alperesi területi képviselő tanúvallomása is bizonyítja [2.G.40.324/2011/24. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal (3) bekezdése].

Mindezekre figyelemmel a számítógépes számlázási rendszer 2009. december 31-i átállítására vonatkozóan a fellebbezésben előadott kifogások is megalapozatlanok.

Megalapozatlanul kifogásolta az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet indokolásában foglalt

számszaki levezetést is.

A korábban már kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság számszaki levezetése helytálló, megalapozott ténymegállapításokon alapul, megfelel a felek között a 2010. évre irányadó jutalékok, árresek, díjak tekintetében létrejött szerződésmódosításban foglaltaknak.

Emellett a számszaki levezetés részletes és az összecszerűség vonatkozásában is következetes. Az elsőfokú bíróság az alperes által a II. rendű felperesnek 2010. május 5-én megküldött táblázatban foglalt alperesi elszámolásból indult ki, annak minden tételét figyelembe vette. Részletesen és tételesen megindokolta, hogy milyen összegeket és miért talált fennálló tartozásként megállapíthatónak, figyelembe vette továbbá a beszámított alperesi tartozásokat is, és mindezeket értékelve határozta meg a II. rendű felperes üzemeltetési szerződésből eredően fennálló tartozásának összegét, amelynek kielégítésére az alperes jogosult volt az óvadékként rendelkezésére bocsátott összeg igénybe vételére.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a rPp. 239. §-a szerint alkalmazandó rPp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperest kötelezte a felperes 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdései alkalmazásával mérlegeléssel, a jogi képviselő által kifejtett tevékenységgel arányban állóan mérsékelt összegben megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére.

Budapest, 2019. január 15.

. Kurucz Zsuzsánna s. k. a tanács
elnöke

Dr. Felker László s. k. előadó bíró

Levek Istvánné dr. s. k. bíró